

COLUMN HANS VANDEWEGHE

VIER JAAR

Een probleemstelling:

Een sporter neemt doping.

Een F1-rijder rijdt zichzelf en de tegenstander opzettelijk van de weg, waardoor hij toch wereldkampioen wordt.

Een voetballer trapt opzettelijk na en wel zo hard dat hij het been van zijn tegenstander breekt. De tegenstander is maanden werkonbekwaam.

Een (Belgische) doelman duikt een paar keer over de bal, opzettelijk, en wordt bestraft voor *match fixing*.

Wie zondigt het meest tegen de geest van de sport en tast de integriteit van de tegenstander aan? In oplopende volgorde, dus van kwaad naar erger, zijn dat: 1. de dopeur, 2. de doelman, 3. de F1-rijder, 4. de voetballer.

Waarom krijgt de voetballer dan acht weken schorsing, de F1-rijder slechts een boete, de doelman drie jaar en zeven maanden en de dopeur vier jaar?

Dát staat vandaag te gebeuren: het pauselijk en dus onfeilbaar Wereldantidopingagentschap Wada zal verordnen dat een opzettelijk dopingvergrijp met vier jaar wordt bestraft. Ze zullen dat lichtjes anders uitlegen, maar de interpretatie 'opzettelijk bedrog' wordt in de toekomst cruciaal om de strafmaat te bepalen.

Voor onopzettelijk bedrog zou het maar twee jaar straf worden, of nog minder.

Onopzettelijk bedrog wordt volgens de wereldse juridische logica haast nooit bestraft of hoogstens wordt de benadeelde gecompenseerd. Onopzettelijk is nu eenmaal onvrijwillig. Neem het geval van Charline Van Snick: betrapt op cocaïne op een moment en met een hoeveelheid die niet op doping wijst. Opzet lijkt veraf, maar hoe moet zij in hemelsnaam gaan bewijzen dat de cocaïne onopzettelijk in haar systeem is gekomen? Wie zal oordelen of ze de waarheid spreekt als ze beweert dat ze ter ontspanning daags voor de kamp een hete Braziliaan heeft binnen gedraaid niet wetende dat die coke had gesnoven? Wie kan zeggen dat ze zelf niet ter ontspanning wat coke heeft gesnoven, zonder Braziliaan?

Als niks wijst op opzet en in dit geval ook de gevonden hoeveelheid niet wijst op doping, wil de logica dat de beklaagde vrijuit gaat. In alle andere rechtbanken behalve in de sport gaat die logica op, maar volgens het onfeilbare Wada is de atleet te allen tijde verantwoordelijk voor wat in zijn lichaam wordt gevonden en moet die bovendien bewijzen dat hij te goeder trouw was.

Wada wil vier jaar voor een bewust dopingvergrijp en Wada heeft gelijk

als het zegt dat dat de wens is van de meeste sportbonden. Frustratie door enkele gemiste posities is besmettelijk en werkt blijkbaar ook de sportbonden danig op de zenuwen. En dat wordt dan weer uitgewerkt op de sukels die wel worden betrapt.

Vier jaar voor een foute pil of een foute spuit is niet ernstig. Het vergrijp mag dan tegen de geest van de sport zijn, een straf moet nog altijd in overeenstemming zijn met de ernst van het vergrijp. In de rechtspraak heet dat het proportionaliteitsprincipe. Je geeft bijvoorbeeld geen doodstraf aan een kruimeldief (althans niet bij ons), waarom dan de sportieve doodstraf voor iemand die tijdelijk de donkere kant heeft opgezocht en zich bezondigd heeft aan ongeoorloofd medicamenteus gebruik? Waarom krijgt die vier jaar en krijgt de dolgedraaide voetballer die een dubbele beenbreuk veroorzaakt bij een tegenstander maar twee maanden?

Je geeft geen doodstraf aan een kruimeldief, waarom dan de sportieve doodstraf voor iemand die tijdelijk de donkere kant heeft opgezocht?

Laat niemand het in zijn hoofd halen om mij te betichten van sympathie voor dopinggebruikers. Van antipathie is evenmin sprake, eerder van medelijden. Maar vier jaar? Waarom een kernbom inzetten tegen een mug? Misschien kunnen andere instanties de pausen van het Wada op andere gedachten brengen. Je kunt er gif op innemen dat binnen het jaar één of meerdere rechtszaken worden aangespannen waarbij de verdediging deze keer wel tot het einde zal gaan. Dat betekent tot voor het Europees Hof, inclusief een toetsing van die vier jaar aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Geen enkele gestrafte heeft het vandaag al tot 'Europa' geschopt omdat twee jaar nog net te behappen viel. In de meeste sporten is vier jaar de sportieve doodstraf. Het wordt wachten op een gedopeerde en dus gedupeerde atleet die vier jaar krijgt en genoeg geld, ego en grinta heeft om de zaak tot op de juridische spits te drijven. De Bosman 2.0 is nu aan het trainen.

Hans Vandeweghe fileert elke vrijdag de sport uit binnen- en buitenland.